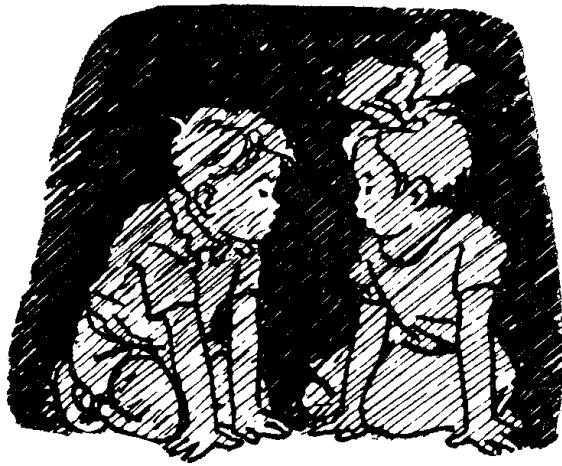

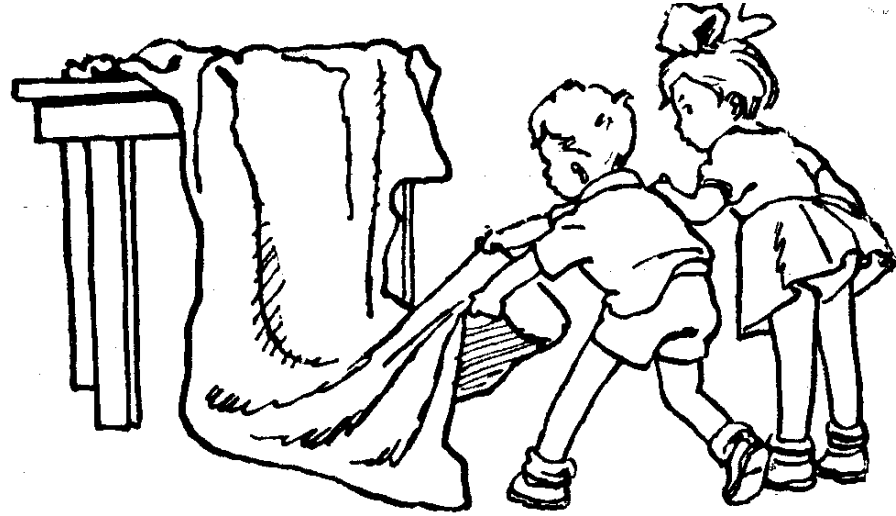
ואני אמרתי "רק חבל שאין לנו חלונות בבית.
חושך כזה!"
"אין דבר" אמרה וואליה "גם לחזירונים יש

לפעמים בתים ללא חלונות."
שאלתי "את רואה אותי?"
"לא. ואתה אותי?"
"גם אני לא" אמרתי "אינני רואה אותך."
פתאום מישהו תפס אותי ברגל! נתתי צעקה!
קפצתי החוצה, וואליה אחרי.

וואליה ואני, אנו שחקנים. אנחנו תמיד
ממציאים כל מיני משחקים והצגות. לאחרונה
קראנו את הסיפור על "שלושה חזירונים" ומיד
התחלנו. תחילה רצנו סביב החדר נחרנו כמו
חזירים וצעקנו "לא מפחדים מהזאב האפור!"
אחר כך אמא הלכה לקניות וואליה אמרה:
"פיטיה, הבה נבנה לנו בית, כמו החזירונים
בסיפור."
הורדנו סדין מהמיטה וכיסינו בו את השולחן.
הנה היה לנו בית. נכנסנו פנימה ושם חשוק...
חשוק מאוד! אמרה וואליה:
"כמה טוב שיש לנו בית! נוכל לחיות כאן ולא
ניתן לאף אחד להיכנס. ואם הזאב יבוא, נגרש
אותו."

והיא אומרת "לא, לך אתה!"
אמרתי "אין שם אף אחד."
"ואולי בכל זאת יש!"

התקרבותי בשקט, בשקט לשולחן. תפסתי את
קצה הסדין ורצתי לדלת. הסדין נפל על הרצפה
ותחת השולחן לא היה אף אחד.
נרגענו. רצינו שוב לבנות בית, אבל וואליה
אמרה: "אולי שוב מישהו יתפוס ברגל!"
ולא שיחקנו כבר יותר ב"שלושה חזירונים".

"מה קרה?" שאלה.
"מישהו" אני אומר "תפס אותי ברגל. אולי זה
הזאב האפור?"
וואליה נבהלה וברחה מהחדר ואני אחריה.
רצנו לפרוזדור וסגרנו את הדלת.
"בואי" אמרתי "נחזיק את הדלת, כדי שהוא לא
יפתח אותה."
החזקנו את הדלת, חזק, חזק. וואליה אומרת
"ואולי אין שם אף אחד?"
ואני: "אז מי תפס אותי ברגל?"
"זו אני" אומרת וואליה "רציתי לדעת איפה
אתה."

"למה לא אמרת קודם?"
והיא אומרת "כי פחדתי. הבהלת אותי."
פתחנו את הדלת. בחדר לא היה אף אחד. אבל
פחדנו לגשת לשולחן: אולי בכל זאת יצא משם
זאב אפור! אמרתי:
"לכי ותורידי את הסדין."